

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.286/2013/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év május hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.1227/2011/15. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a/ pontja, (3) bekezdés a/ pontjaként jelöli meg.

Megállapítja, hogy a vádlott leghamarabb a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlott lakóhelye: ...

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. év április hó 26. napján kihirdetett 6.B.1227/2011/15. számú ítéletével a vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a/ pontja) miatt 3 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben kiadni, részben megsemmisíteni rendelte azokat, míg az elkövetés eszközeit elkobozta.

A bűnjelpenz lefoglalását szintén megszüntette és 1. társaság, illetve a vádlott részére rendelte azt kiadni, azzal, hogy a vádlott részére kiadandó pénz, illetve

értékkel bíró bűnjelek visszatartását rendelte el a bűnügyi költség megfizetésének biztosítására.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének a megfizetésére, míg a fennmaradó bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a szabadságvesztés büntetés súlyosításáért, míg a vádlott az ok megjelölése nélkül, a védője pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.633/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta és a bizonyítási eljárás lefolytatását követően indokolási kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg.

Ez alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményt is.

Az ügyészi álláspont szerint azonban a tévedett a büntetés kiszabásakor, mert nem volt figyelemmel a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságára. A kár megtérülése viszont enyhítő körülményként értékelendő, amelynek nyomatéka azonban elenyésző a cselekmény utáni elfogás miatt.

Valamennyi bűnösségi körülményt figyelembe véve indítványozta, hogy a szabadságvesztés mértékét az ítéletábra emelje fel, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő írásban is megindokolta a fellebbezését. Eszerint nem tartotta helyesnek a cselekmény minősítését azon okból, hogy az elkövetés nem volt különösen nagy értékre irányuló, mivel a pénztárgépből elvett 47.500,- forinton kívül a tanúknál lévő érték összesen kb. 152.000,- forint lehetett, így mindösszesen 199.500,- forintra történt az elkövetés.

Kifejtette továbbá, hogy a vádlott nem volt szándékegységben a társával, néhai férjével, így nem volt társtettese sem a cselekménynek. A pénz elvételére pedig a néhai férje utasította.

Vitatta, hogy a vádlott ittas állapotban lett volna, illetve kifejtette azt is, hogy a férje korábban már többször megfenyegette, félt tőle, ebben az időszakban már ki volt tűzve a bontóperük is.

Kiemelte továbbá, hogy az igazságügyi fegyverszakértői vélemény alapján az elkövetés eszköze nem tekinthető löfegyvernek.

Mindezek alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését, annak próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezését fenntartotta és elsődlegesen felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására, másodlagosan pedig

végrehajtandó szabadságvesztés mellett „feles” feltételes szabadságra bocsátás megállapítását kérte. Tartalmát tekintve pedig felmentésre irányuló érvelést is kifejtett a védő, amennyiben a vádlott nem egyezett meg előre a bűncselekmény elkövetésében, nem volt szándékegységben a férjével, és csak a férje fenyegetésére vett részt annak elkövetésében.

A vádlott utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem bűnöző, a férje erőszakos magatartása vitte bele ebbe a cselekménybe, maga is áldozat.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a törvényszék eljárásban a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit betartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, részletesen indokolta azt, hogy mit miért fogadott el, illetve vetett el.

Eszerint a vádlott védekezését, amely arra irányult, hogy nem egyezett meg a férjével, a bűncselekmény a férje önálló és váratlan döntése volt, illetve csak az ő utasítására vett részt abban és vette el a pénzt, indokoltan vetette el.

Amellett, hogy a vádlotti védekezés sem volt következetesnek tekinthető, a kihallgatott tanúk vallomásai alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a vádlott és társa, néhai férje egységesen léptek fel a cselekmény során, egyik tanú sem számolt be arról, hogy a vádlottat a férje utasította volna a pénztárgépből a pénz elvételére, ellenkezőleg azt lehetett megállapítani a vallomásukból, hogy a vádlott saját elhatározásból, az alkalmas pillanatban vette el a pénzt, cselekvése tudatos volt. Emellett a helyszínről való távozásuk során is a vádlott volt az, aki a bizonyítékok eltüntetésére érdekében szólt a néhai férjének.

Az elsőfokú bíróság által kifejtett részletes indokolással az ítéltábla egyetértett, az iratszerű, a logika szabályainak megfelelő következtetéseket tartalmazó volt. Ehhez képest a védő perorvoslata erre vonatkozóan a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységét támadta és felülmérlegelésre irányult, amely eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes volt a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, azt mindössze a másodfokú elbírálásáig történt azon változással kellett pontosítani, mely szerint a vádlott időközben tartozásai törlesztésére az 1/3-ad ingatlanrész tulajdonát eladta. Mindezt a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottn rögzítette az ítéltábla a vádlott által a másodfokú eljárásban, a nyilvános ülésen előadottak alapján.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A törvényszék a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a vádlott által elkövetett cselekményt is.

A védelmi fellebbezés kapcsán megjegyzi az ítéltábla, hogy fel sem merült az eljárás során a különösen nagy értékre történő elkövetés, a vád tárgyát a pénztárgépből elvitt 47.500,- forint képezte.

Az igazságügyi fegyverszakértői véleményt az elsőfokú ítélet indokolása pontosan tartalmazza, amely alapján egyértelmű, hogy az elkövetés eszköze nem éles lőfegyver, hanem gáz-, és riasztófegyvernek minősül. Az elsőfokú bíróság ugyancsak rögzítette azt is, hogy a bűncselekmény minősítése a Btk. 137. § 4.a/ pontja értelmében fegyveresen elkövetett rablás büntette, mivel fegyveresen követi el a bűncselekményt, az is, aki nem lőfegyverrel, hanem lőfegyvernek az utánzatával követi el azt, így a fegyveresen elkövetettkénti minősítést támadó védelmi fellebbezés eredményre szintén nem vezethetett.

Helytálló a vádlott cselekvőségének társtetteskénti megállapítása is a törvényszék részéről, tekintettel arra, hogy az irányadó tényállás (és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján) a vádlott a férjével szándékegységben, összehangoltan hajtotta végre a rablási cselekményt. A vádlott és néhai férje közötti feladatmegosztásból fakadóan, ahogyan azt az elsőfokú bíróság is rögzítette, a vádlott tevőlegessége a pénz elvételében nyilvánult meg.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk. 2. §-ában foglaltakat vizsgálva megállapította, hogy az időközben hatályba lépett új Btk., a 2012. évi C. törvény rendelkezései enyhébb elbírálást eredményeznek a vádlottal szemben, mivel a cselekmény büntetési tétele az elkövetéskori öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés büntetés helyett, jelenleg öt évtől tíz évig terjedő, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás szabályai is enyhébbek a hatályos büntetőtörvényben.

Ezért a vádlott cselekményét az új büntetőtörvénykönyv alapján a Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pontja és a (3) bekezdés a/ pontja szerint jelölte meg.

A Fővárosi Törvényszék a bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen számba vette azzal, hogy az ügyészi átiratban foglaltakkal egyetértve rögzíti az ítéltábla, hogy a hasonló indokok alapján elkövetett rablási cselekmények elszaporodottsága valóban súlyosító körülmény, míg a kár megtérülte, bár további enyhítő körülmény, azonban annak nyomatóka, az elfogásra tekintettel, csekély. Mindezek mellett is, különös tekintettel a cselekménynek az új Btk. szerinti enyhébb büntetési tételkeretére, figyelembe véve a cselekmény tárgyi súlyát és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességet is, az ítéltábla egyetértett az enyhítő szakasz alkalmazásával. Ez azonban kifejezetten méltányos büntetés kiszabását eredményezte már első fokon is, annak további enyhítése nem indokolt. Mindemellett a vádlott személyi körülményeire, illetve az enyhítő körülményekre tekintettel a kiszabott büntetés súlyosítását sem tartotta szükségesnek az ítéltábla.

Az Fővárosi Ítéltábla a Btk. 38. § (2) bekezdés a/ pontja alapján rögzítette, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható.

A vádlott a másodfokú eljárásban közölte új lakcímét, így azt feltüntette a rendelkező részben az ítéltábla.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján - az új büntetőtörvény alkalmazására figyelemmel - megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év május hó 27. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.1227/2011/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.286/2013/10. számú ítéletében írt változtatással vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év május hó 27. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Faragó Erika
bírószági ügyintéző